

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดราชบุรี

วันที่ ๒๑ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๐

ความแพ่ง

ระหว่าง	นางสาววัลภา	โจทก์
	นายกฤษดา	จำเลย
เรื่อง	เรียกค่าอุปการะเลี้ยงดู เจตนาลวง	

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า เดิมโจทก์และจำเลยเป็นสามีภริยาชอบด้วยกฎหมาย มีบุตรด้วยกัน ๒ คน ได้แก่ เด็กหญิงสิรินดา หรือวีรกุลวัฒนา อายุ ๑๔ ปี และเด็กชายกัณณ์หรือเพชร อายุ ๘ ปี ต่อมาวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๖ โจทก์และจำเลยไม่สามารถอยู่กินฉันสามีภริยากันได้จึงจดทะเบียนหย่า โจทก์และจำเลยตกลงทำบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าว่าให้โจทก์เป็นผู้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง และจำเลยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองคนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท รวม ๒๐๐,๐๐๐ บาท ต่อเดือน จนกว่าจะเรียนจบปริญญาตรี หลังจากนั้น โจทก์เลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองเพียงผู้เดียวมาตลอดจนถึงปัจจุบัน จำเลยไม่ได้ชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองตามสัญญา สัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาเพื่อประโยชน์บุคคลภายนอก โจทก์ในฐานะคู่สัญญาและในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรมจึงแจ้งให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง แต่จำเลยเพิกเฉย ทำให้โจทก์และ

- ๒ -

บุตรผู้เยาว์ทั้งสองได้รับความเสียหาย ขอให้บังคับจำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดู เด็กหญิงสิรินดาและเด็กชายกัณณ์หรือเพชร บุตรผู้เยาว์ทั้งสอง เป็นเงิน ๖,๒๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าบุตรผู้เยาว์ทั้งสองจะเรียนจบปริญญาตรี

จำเลยให้การและฟ้องแย้งว่า เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ โจทก์และจำเลยจดทะเบียนสมรสกัน มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือ เด็กหญิงสิรินดา หรือวีรกุลวัฒนา อายุ ๑๔ ปี และเด็กชายกัณณ์หรือเพชร หรือวีรกุลวัฒนา อายุ ๘ ปี จำเลยประกอบอาชีพค้าขายและรับจ้างซ่อมและต่อตัวถังรถโดยสาร โจทก์เป็นแม่บ้าน จำเลยมีภาระหาเงินมาเลี้ยงดูครอบครัวและส่งเสียบุตรผู้เยาว์ทั้งสองให้เรียนหนังสือในโรงเรียนชั้นนำ ต่อมาประมาณกลางปี ๒๕๕๖ กิจการของจำเลยขาดทุนและมีหนี้สินกับเจ้าหนี้ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกจำนวนมาก อาจทำให้โจทก์และจำเลยถูกฟ้องและถูกยึดทรัพย์สินที่เป็นสินสมรส โจทก์และจำเลยจึงตกลงเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ถูกเจ้าหนี้ฟ้องและถูกบังคับคดีเอา กับสินสมรส เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๖ โจทก์และจำเลยจดทะเบียนหย่าและทำบันทึกข้อตกลงการส่งเสียและเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง ณ ที่ว่าการอำเภอโพธาราม โจทก์และจำเลยไม่มีเจตนาจะทำการหย่าและหนังสือบันทึกให้โจทก์เป็นผู้ดูแลบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง และให้จำเลยจ่ายเงินเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท หากแต่เป็นเจตนาลวงโดยสมรู้ร่วมกันของโจทก์และจำเลย จึงทำให้นิติกรรมดังกล่าวตกเป็นโมฆะหลังจากจดทะเบียนหย่า โจทก์ จำเลย และบุตรผู้เยาว์ทั้งสองยังคงพักอาศัยอยู่กินฉันสามีภริยากันที่ บ้านเลขที่ ๒/๒ หมู่ที่ ๓ ตำบลปากแรต อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี โดยจำเลยเป็นผู้หาเลี้ยงโจทก์

- ๓ -

และบุตรผู้เยาว์ทั้งสองมาตลอด ต่อมาประมาณปลายปี ๒๕๕๕ โจทก์ไม่ต้องการรับภาระหนี้สินที่เกิดขึ้นระหว่างอยู่กินร่วมกันจึงขนย้ายเสื้อผ้า ทรัพย์สินและย้ายทะเบียนบ้านของโจทก์และบุตรผู้เยาว์ทั้งสองไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๓๒ ถนนนกกแก้ว ตำบลกุดป่อง อำเภอเมืองเลย จังหวัดเลย บ้านบิดาโจทก์จนถึงปัจจุบัน เพื่อแสดงให้เห็นบุคคลภายนอกเห็นว่าไม่ได้เป็นสามีภริยากัน จำเลยยังส่งเสียเงินค่าอุปการะเลี้ยงดูโจทก์และส่งเสียให้บุตรผู้เยาว์ทั้งสองเรียนหนังสือ สาเหตุที่โจทก์นำคดีนี้มาฟ้องเพราะถูกญาติยุคแห่ โจทก์และบุตรผู้เยาว์ทั้งสองไม่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ขอให้ยกฟ้องและขอให้เพิกถอนหนังสือจดทะเบียนหย่าและบันทึกท้ายทะเบียนการหย่า

โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งว่า โจทก์และจำเลยมีเจตนาหย่าและจดทะเบียนหย่าด้วยใจสมัครถูกต้องตามกฎหมายมิได้มีเจตนาลวง การแสดงเจตนาลวงเป็นของจำเลยเพียงฝ่ายเดียว โจทก์มิได้รู้ถึงเจตนาของจำเลยและมิได้ร่วมตกลงกับจำเลย การจดทะเบียนหย่าระหว่างโจทก์กับจำเลยไม่เป็นโมฆะและบันทึกท้ายทะเบียนการหย่ามีผลบังคับได้ จำเลยต้องรับผิดชอบชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง จำเลยประกอบกิจการหลายอย่างแต่ล้มเหลวขาดทุน จำเลยไปกู้ยืมเงินนอกระบบโดยไม่แจ้งให้โจทก์ทราบ ต่อมากลางปี ๒๕๕๖ ก่อนที่โจทก์จะหย่ากับจำเลย จำเลยยอมรับกับโจทก์ว่าจำเลยหมุนเงินไม่ทันและต้องการกู้เงินเพิ่ม และโจทก์ทราบว่าจำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัวมากถึง ๒๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ถูกเจ้าหนี้กดดันทวงถามทุกวัน โจทก์ทำการวางแผนการเงินอย่างเป็นระบบเพื่อชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ นำสินส่วนตัวและของใช้ส่วนตัวไปชำระหนี้จนหมด แต่ยังมีหนี้สินที่ยังไม่ได้รับชำระอีกจำนวนมากด้วยความทุกข์ใจและความเห็นไม่ลงรอยกันหลายเรื่อง โจทก์และจำเลยจึงตัดสินใจหย่าขาดจากกันโดยจำเลยตกลงให้โจทก์มีอำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ทั้งสองเพียงผู้เดียว โจทก์ฟ้องคดีโดยไม่มีผู้ใดยุคแห่

- ๔ -

ขอให้ยกฟ้องแย้ง

ชั้นชี้สองสถาน ศาลกำหนดประเด็นข้อพิพาทดังนี้

๑. จำเลยมีสิทธิฟ้องแย้งขอให้เพิกถอนหนังสือจดทะเบียนหย่าและบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าได้หรือไม่

๒. จำเลยต้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูเด็กหญิงสิรินดา หรือวีรกุลวัฒนา และเด็กชายกัณณ์หรือเพชร หรือไม่ เพียงใด

ทางพิจารณาจำเลยนำสืบว่า โจทก์และจำเลยจดทะเบียนสมรสกัน มีบุตรด้วยกัน ๒ คน ได้แก่ เด็กหญิงสิรินดา หรือวีรกุลวัฒนา และเด็กชายกัณณ์หรือเพชร บุตรผู้เยาว์ทั้งสอง พักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๒๓/๑-๒ หมู่ที่ ๔ ตำบลปากแตร อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ในช่วงปี ๒๕๔๕ ถึงปี ๒๕๔๘ จำเลยประกอบอาชีพหลายอย่างแต่ขาดทุน ต่อมาประมาณปี ๒๕๕๓ เศรษฐกิจเริ่มตกต่ำจนกระทั่งกลางปี ๒๕๕๖ จำเลยปรึกษากับโจทก์ว่าจะประกอบอาชีพรับจ้างซ่อม รถโดยสารและต่อรถโดยสาร แต่ขณะนั้นมีหนี้สินและกลัวจะมีผลกระทบต่อสินสมรสจึงตกลงกันว่า จะหย่าเพื่อให้บุคคลภายนอกเข้าใจว่าจำเลยกับโจทก์หย่ากัน หากมีปัญหาฟ้องร้องจะได้ไม่มีผลต่อโจทก์และครอบครัว และการจดทะเบียนหย่าจะต้องตกลงเรื่องค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรเพื่อให้โจทก์มีรายได้ เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๖ จำเลยและโจทก์จดทะเบียนหย่าและทำบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าว่าให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรเพียงผู้เดียว และจำเลยตกลงจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง รวมเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ต่อเดือน ตามทะเบียนการหย่าและบันทึกท้ายทะเบียนการหย่า เอกสารหมาย ล.๕ จำเลยและโจทก์ไม่มีเจตนาจะหย่ากัน หลังจากนั้นจำเลยไม่เคยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง

- ๕ -

และจำเลยกับโจทก์ยังคงพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๒๓/๒ หมู่ที่ ๔ ตำบลปากแรต อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ต่อมาโจทก์และจำเลยช่วยกันปลูกบ้านเลขที่ ๒/๒ หมู่ที่ ๓ ตำบลปากแรต อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ทำธุรกิจรับจ้างซ่อมรถโดยสารและต่อรถโดยสาร จำเลย โจทก์ และบุตรผู้เยาว์ทั้งสองพักอาศัยอยู่ที่บ้านดังกล่าว และเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๗ จำเลย โจทก์ บุตรผู้เยาว์ทั้งสอง และนางสาวกรวรรณ ครอบครัวของเพื่อนบุตรผู้เยาว์จำเลยไปเที่ยวที่จังหวัดเพชรบูรณ์ และเดือนธันวาคม ๒๕๕๗ จำเลย โจทก์ และบุตรผู้เยาว์ทั้งสองไปเที่ยวที่จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๘ โจทก์จดทะเบียนจัดตั้งบริษัทวัน บัส อินเตอร์ จำกัด มีโจทก์เป็นกรรมการผู้จัดการ และพี่น้องโจทก์เป็นหุ้นส่วน จำเลยเป็นคนดูแลคนงาน ส่วนโจทก์ดูแล ด้านบัญชี ต่อมาเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๘ กิจการดังกล่าวขาดทุน โจทก์พูดกับคนงานว่าจะเลิกกิจการหากคนงานคนใดจะทำงานให้ไปอยู่กับจำเลย และเดือนตุลาคม ๒๕๕๘ โจทก์ย้ายไปอยู่ที่บ้านเลขที่ ๓๒ ตำบลกุดป่อง อำเภอเมืองเลย จังหวัดเลย บ้านบิดา โจทก์ โจทก์และครอบครัวโจทก์ถอนชื่อออกจากบริษัทดังกล่าว และวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๘ จำเลย นางสาวนิตยา และนายสัมพันธ์ ลูกจ้างโจทก์และจำเลย เข้ามาเป็นกรรมการและผู้ถือหุ้นในบริษัทดังกล่าวแทน

โจทก์นำสืบว่า โจทก์และจำเลยจดทะเบียนสมรสกัน มีบุตรด้วยกัน ๒ คน ได้แก่ เด็กหญิงสิรินดา หรือวีรกุลวัฒนา และเด็กชายกัณณ์หรือเพชร บุตรผู้เยาว์ทั้งสอง พักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๒๓/๒ หมู่ที่ ๔ ตำบลปากแรต อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี จำเลยประกอบธุรกิจจำหน่ายเครื่องใช้ไฟฟ้าแต่ขาดทุนจึงเปลี่ยนมาประกอบธุรกิจรถโดยสารประจำทางสายสุพรรณบุรี - กรุงเทพมหานคร ก็ขาดทุน หลังจากนั้นจำเลยประกอบธุรกิจรถท่องเที่ยวใช้ชื่อ " สิรินดาทัวร์ " ก็ยัง

- ๖ -

ขาดทุน ต่อมาประมาณกลางปี ๒๕๕๖ จำเลยพูดกับโจทก์ว่าไม่มีเงินทุนหมุนเวียนต้องการเงินเพิ่ม จำเลยนำบัญชีรายรับรายจ่ายให้โจทก์ดูจึงทราบว่าหนี้สินประมาณ ๒๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ทำให้โจทก์และจำเลยทะเลาะกันมาตลอด นอกจากนี้โจทก์และจำเลยมีปัญหาทะเลาะกันเรื่องการเลี้ยงดูบุตร และจำเลยมีอาการซึมเศร้า เมื่อจำเลยยอมรับกับโจทก์ว่ามีหนี้สินจำนวนมาก โจทก์กับจำเลยทะเลาะกันเรื่อยมาจนกระทั่งพูดคุยกันว่าจะไปจดทะเบียนหย่าเนื่องจาก อยู่ด้วยกันไม่ได้แล้ว เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๖ โจทก์และจำเลยจดทะเบียนหย่า และตกลงให้โจทก์เป็นผู้อำนวยการปกครองบุตรเพียงผู้เดียว จำเลยตกลงจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองคนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท ต่อเดือน เมื่อประมาณปลายปี ๒๕๕๖ โจทก์ขอยืมเงินจากครอบครัวโจทก์มาลงทุน ทำอู่ซ่อมรถโดยสาร ต่อมาจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทวัน บัส อินเตอร์ จำกัด โจทก์ยังคงพักอาศัยอยู่กับจำเลย เนื่องจากทำเพื่อบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง โจทก์ให้จำเลยช่วยงานได้รับเงินเดือน ๆ ละ ๒๐,๐๐๐ บาท นางสาวนิตยา และนายสัมพันธ์ เป็นลูกจ้างของโจทก์ โจทก์และจำเลยยังมีเรื่องทะเลาะกันแต่ไม่เคยทะเลาะต่อหน้าลูกจ้าง ในช่วงปลายปี ๒๕๕๗ ถึงต้นปี ๒๕๕๘ บริษัทวัน บัส อินเตอร์ จำกัด มีความเจริญรุ่งเรือง จำเลยอยากได้บริษัทดังกล่าวจึงขู่จะฆ่าและไล่โจทก์ออกจากบ้าน และเดือนมีนาคม ๒๕๕๘ โจทก์กลัวจึงทำประกันชีวิต โจทก์ จำเลย และบุตรผู้เยาว์ทั้งสองไปเที่ยวที่จังหวัดเพชรบูรณ์ เนื่องจากทำเพื่อบุตรไม่ยอมให้บุตรมีปมด้อย

พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์และจำเลยแล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า โจทก์และจำเลยจดทะเบียนสมรสกัน มีบุตรด้วยกัน ๒ คน ได้แก่ เด็กหญิงสิรินดา หรือวีรกุลวัฒนา และเด็กชายกัณณ์หรือเพชร บุตรผู้เยาว์ทั้งสอง ต่อมาวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๖ โจทก์และจำเลยจดทะเบียน

- ๗ -

หย่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑. ว่า จำเลยมีสิทธิฟ้องแย้งขอให้เพิกถอนหนังสือจดทะเบียนหย่าและบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าได้หรือไม่ จำเลยมีตัวจำเลยเบิกความว่า เมื่อประมาณปี ๒๕๕๓ เศรษฐกิจเริ่มตกต่ำ จนกระทั่งกลางปี ๒๕๕๖ จำเลยปรึกษากับโจทก์ว่าจะประกอบอาชีพรับจ้างซ่อมรถโดยสารและต่อรถโดยสาร แต่ขณะนั้นมีหนี้สินและกลัวจะมีผลกระทบต่อสินสมรสจึงตกลงกันว่า จะหย่าเพื่อให้บุคคลภายนอกเข้าใจว่าจำเลยกับโจทก์หย่ากัน หากมีปัญหาฟ้องร้องจะได้ไม่มีผลต่อโจทก์และครอบครัว และจำเลยกับโจทก์คิดว่าการจดทะเบียนหย่าจะต้องตกลงเรื่องค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตร เพื่อให้โจทก์มีรายได้จากค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรดังกล่าว โจทก์พูดว่าหากจำเลยไม่หย่ากับโจทก์ ครอบครัวจョทก์จะไม่ช่วยนำเงินมาลงทุนในกิจการรับจ้างซ่อมรถโดยสารและต่อรถโดยสาร เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๖ จำเลยและโจทก์จึงจดทะเบียนหย่าและทำบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าว่าให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรเพียงผู้เดียว และจำเลยตกลงจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง รวมเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ต่อเดือน ตามทะเบียน การหย่าและบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าเอกสารหมายเลข ๕ โจทก์และจำเลยไม่ได้มีเจตนาจะหย่ากัน ขณะนั้นจำเลยมีหนี้สินประมาณ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นจำเลยไม่เคยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง และจำเลยกับโจทก์ยังคงพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๒๓/๒ หมู่ที่ ๔ ตำบลปากแรต อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ต่อมาโจทก์และจำเลยช่วยกันปลูกบ้านเลขที่ ๒/๒ หมู่ที่ ๓ ตำบลปากแรต อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ทำธุรกิจรับจ้างซ่อมรถโดยสารและต่อรถโดยสาร ตามภาพถ่ายหมายเลข ๖ จำเลย โจทก์ และบุตรผู้เยาว์ทั้งสองพักอาศัยอยู่ที่บ้านดังกล่าว และเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๗ จำเลย โจทก์ และบุตรผู้เยาว์ทั้งสองไปเที่ยวที่จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีนางสาวกรรวิณ ครอบครัวยุของเพื่อนบุตรผู้เยาว์จำเลยไปด้วย ตามภาพถ่ายหมายเลข ๘

- ๘ -

และเดือนธันวาคม ๒๕๕๗ จำเลย โจทก์ และบุตรผู้เยาว์ทั้งสองไปเที่ยวที่จังหวัดเชียงใหม่ ตามภาพถ่าย
หมาย ล.๑๐ ถึง ล.๑๒ เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๘ โจทก์จดทะเบียนจัดตั้งบริษัทวัน บัส อินเตอร์
จำกัด มีโจทก์เป็นกรรมการผู้จัดการ และพี่น้องโจทก์เป็นหุ้นส่วน ตามสำเนาหนังสือบริคณห์สนธิเอกสาร
หมาย ล.๑๓ แผ่นที่ ๑ จำเลย เป็นคนดูแลคนงาน ส่วนโจทก์ดูแลด้านบัญชี ต่อมาเดือนพฤษภาคม
๒๕๕๘ กิจการดังกล่าวขาดทุน โจทก์พูดกับคนงานว่าจะเลิกกิจการหากคนงานคนใดจะทำงานให้ไปอยู่
กับจำเลย และเดือนตุลาคม ๒๕๕๘ โจทก์ย้ายไปอยู่ที่บ้านเลขที่ ๓๒ ตำบลกุดป่อง อำเภอเมืองเลย
จังหวัดเลย บ้านบิดาโจทก์ โจทก์และครอบครัวโจทก์ถอนชื่อออกจากบริษัทวัน บัส อินเตอร์ จำกัด และ
วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๘ จำเลย นางสาวนิตยา และนายสัมพันธ์ ลูกจ้างโจทก์และจำเลย เข้ามาเป็น
กรรมการและผู้ถือหุ้นในบริษัทดังกล่าวแทน ตามสำเนาบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นและหนังสือรับรอง
เอกสารหมาย ล.๑๓ แผ่นที่ ๓ และ ล.๑๕ จำเลยไม่มีภริยาใหม่และอยากกลับไปอยู่กับโจทก์เนื่องจาก
ต้องการดูแลบุตรผู้เยาว์ทั้งสองให้มีความสุข นางสาวนิตยา และนายสัมพันธ์ เบิกความเป็นพยานจำเลย
ในทำนองเดียวกันว่า โจทก์และจำเลยเป็นเจ้าของอู่ซ่อมรถโดยสารร่วมกัน พยานทั้งสองเป็นลูกจ้างของ
โจทก์และจำเลย พยานทั้งสองไม่เคยเห็นโจทก์และจำเลยทะเลาะกัน และนางสาวกรรวิณ เบิกความเป็น
พยานจำเลยว่า พยานรู้จักกับโจทก์และจำเลยตั้งแต่ ปี ๒๕๕๔ เนื่องจากบุตรของพยานเป็นเพื่อนกับบุตร
คนโตของโจทก์และจำเลย เมื่อประมาณปี ๒๕๕๖ โจทก์เล่าให้พยานฟังว่าโจทก์และจำเลยหย่าขาดจาก
กันเพราะทางธุรกิจ และเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๗ พยานและครอบครัวพยานไปเที่ยวกับครอบครัวของ
โจทก์และจำเลยที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ส่วนโจทก์มี ตัวโจทก์เบิกความว่า จำเลยประกอบธุรกิจจำหน่าย
เครื่องใช้ไฟฟ้าแต่ขาดทุนจึงเปลี่ยนมาประกอบธุรกิจรถโดยสารประจำทางสายสุพรรณบุรี -

- ๙ -

กรุงเทพมหานคร ก็ขาดทุน หลังจากนั้นจำเลยประกอบธุรกิจ รถท่องเที่ยวใช้ชื่อ " สิริจินดาทัวร์ " ก็ยังขาดทุน ต่อมาประมาณกลางปี ๒๕๕๖ จำเลยพูดกับโจทก์ว่าไม่มีเงินทุนหมุนเวียนต้องการเงินเพิ่ม จำเลยนำบัญชีรายรับรายจ่ายให้โจทก์ดูจึงทราบว่า มีหนี้สินประมาณ ๒๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ทำให้โจทก์และจำเลยทะเลาะกันมาตลอด โจทก์และจำเลยมีอาการเครียดมากเนื่องจากมีหนังสือทวงถามทุกวัน นอกจากนี้โจทก์และจำเลยมีปัญหาทะเลาะกันเรื่องการเลี้ยงดูบุตร และจำเลยมีอาการมึนโหม่ร้าย เมื่อจำเลยยอมรับกับโจทก์ว่ามีหนี้สินจำนวนมาก โจทก์กับจำเลยก็ทะเลาะกันเรื่อยมาจนกระทั่งพูดคุยกันว่าจะไปจดทะเบียนหย่าเนื่องจากอยู่ด้วยกันไม่ได้แล้ว เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๖ โจทก์และจำเลยจดทะเบียนหย่า และตกลงให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรเพียงผู้เดียว จำเลยตกลงจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองคนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท ต่อเดือน จึงให้บันทึกไว้ท้ายทะเบียนการหย่า เมื่อประมาณปลายปี ๒๕๕๖ โจทก์ขอยืมเงินจากครอบครัวโจทก์มาลงทุนทำอู่ซ่อมรถโดยสาร ต่อมาจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทวัน บัส อินเตอร์ จำกัด โจทก์ไม่ได้บอกเรื่องหย่าให้บุตรผู้เยาว์ทั้งสองทราบ โจทก์ยังคงพักอาศัยอยู่กับจำเลย เนื่องจากทำเพื่อบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง โจทก์ให้จำเลยช่วยงานได้รับเงินเดือน ๆ ละ ๒๐,๐๐๐ บาท นางสาวนิตยาและนายสัมพันธ์เป็นลูกจ้างของโจทก์ โจทก์และจำเลยยังมีเรื่องทะเลาะกันแต่ไม่เคยทะเลาะกันต่อหน้าลูกจ้าง ในช่วงปลายปี ๒๕๕๗ ถึงต้นปี ๒๕๕๘ บริษัทวัน บัส อินเตอร์ จำกัด มีความเจริญรุ่งเรือง จำเลยอยากได้บริษัทดังกล่าวจึงขู่จะฆ่าและไล่โจทก์ออกจากบ้าน และเดือนมีนาคม ๒๕๕๘ โจทก์อยู่บ้านด้วยความหวาดกลัวจึงทำประกันชีวิต โจทก์ จำเลย และบุตรผู้เยาว์ทั้งสองไปเที่ยวที่จังหวัดเพชรบูรณ์ เนื่องจากทำเพื่อบุตรไม่อยากให้บุตรมีปมด้อย เมื่อประมาณเดือนกันยายน ๒๕๕๘ โจทก์โอนกิจการให้จำเลยแล้ว โจทก์และบุตรผู้เยาว์คนเล็กย้ายไปอยู่กับ

- ๑๐ -

ครอบครัวโจทก์ที่จังหวัดเลย เมื่อประมาณปี ๒๕๕๘ นางสาวกรรณเคยมาปรึกษาเรื่องที่จะมีสามีใหม่ แต่โจทก์ไม่เห็นด้วย หลังจากนั้นนางสาวกรรณก็ไม่เคยติดต่อกับโจทก์ โจทก์คิดว่า นางสาวกรรณไม่พอใจโจทก์ที่ไม่เห็นด้วย โจทก์ไม่เคยเล่าเรื่องหย่าให้นางสาวกรรณฟัง เห็นว่า แม้นางสาวกรรณพยานจำเลยเป็นเพียงพยานบอกเล่าโดยทราบจากโจทก์ว่าโจทก์และจำเลยหย่ากันเพราะทางธุรกิจ แต่จำเลยเบิกความยืนยันว่าขณะทำบันทึกท้ายทะเบียนการหย่า จำเลยมีหนี้สินประมาณ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งโจทก์ก็เบิกความรับว่าจำเลยมีหนี้สินประมาณ ๒๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท อันเจือสมกับคำเบิกความของจำเลย ไม่ปรากฏว่าโจทก์และจำเลยทะเลาะกันเรื่องอื่นอันเป็นเหตุให้ไม่อาจอยู่ร่วมกันฉันสามีภริยาได้อย่างปกติสุข การหย่าจึงน่าจะมาจากสาเหตุเรื่องหนี้สินจำนวนมาก เป็นหลัก และโจทก์เบิกความว่าเมื่อจำเลยยอมรับกับโจทก์ว่ามีหนี้สินจำนวนมาก โจทก์และจำเลยทะเลาะกันเรื่อยมาจนกระทั่งพูดว่าจะไปหย่ากันเนื่องจากอยู่ด้วยกันไม่ได้แล้ว แต่กลับได้ความว่าหลังจากจดทะเบียนหย่าโจทก์และจำเลยยังคงพักอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกัน ยิ่งกว่านั้นเมื่อโจทก์ลงทุนทำธุรกิจอยู่ซ่อมรถโดยสารและจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทวัน บัส อินเตอร์ จำกัด ก็ยังจ้างจำเลยทำงานด้วยกัน จึงขัดต่อเหตุผลที่ว่าโจทก์หย่ากับจำเลยเพราะอยู่ด้วยกันไม่ได้แล้ว ประกอบกับได้ความจากจำเลยเบิกความว่าเมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๘ กิจการบริษัทวัน บัส อินเตอร์ จำกัด ขาดทุน โจทก์และครอบครัวโจทก์จึงถอนชื่อออกจากบริษัทดังกล่าว และจำเลยเข้ามาเป็นกรรมการบริษัทดังกล่าวแทน ตามสำเนาหนังสือบริคณห์สนธิและหนังสือรับรองเอกสารหมายเลข ล.๑๓ แผ่นที่ ๓ และ ล.๑๕ แม้โจทก์จะอ้างว่าจำเลยชู้จะฆ่าและไล่โจทก์ออกจากบ้านทำให้กลัวจนต้องทำประกันชีวิต เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๕๘ แต่กลับได้ความว่าโจทก์ยังพักอาศัยอยู่กับจำเลยเป็นระยะเวลานานถึง ๖ เดือน จึงย้ายไปอยู่กับครอบครัว

- ๑๑ -

โจทก์ ผิดวิสัยของบุคคลที่กลัวว่าจะมีอันตรายต่อชีวิตย่อมต้องเอาตัวรอด และปัจจุบันโจทก์ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับจำเลยแล้ว แต่ก็ไม่ปรากฏว่าโจทก์จะพยายามเรียกร้องหรือติดตามทวงถามเอาบริษัทดังกล่าวคืนจากจำเลยทั้งที่บริษัทมีความเจริญรุ่งเรืองและเงินลงทุนเป็นของครอบครัวโจทก์ จึงไม่สมเหตุสมผล การที่โจทก์เบิกความว่านางสาวกรรณไม่พอใจโจทก์เพราะไม่เห็นด้วยเรื่องที่ว่านางสาวกรรณจะมีสามีใหม่ แต่ไม่ปรากฏว่ามีส่วนได้เสียในผลแห่งคดีอันจะจูงใจให้นางสาวกรรณต้องเสี่ยงต่อการถูกดำเนินคดีฐานเบิกความเท็จ คำเบิกความของนางสาวกรรณจึงสนับสนุนให้คำเบิกความของจำเลยมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้หลังจากจดทะเบียนหย่า โจทก์ จำเลย และบุตรผู้เยาว์ทั้งสองยังไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกันหลายครั้ง ตามภาพถ่ายหมายเลข ล.๙ ถึง ล.๑๒ อีกทั้งนางสาวนิตยาและนายสัมพันธ์ลูกจ้างของโจทก์และจำเลยก็เบิกความเป็นพยานจำเลยสอดคล้องตรงกันว่า โจทก์และจำเลยเป็นเจ้าของบริษัทวัน บัส อินเตอร์ จำกัด ร่วมกัน และไม่เคยเห็นโจทก์กับจำเลยทะเลาะกัน ไม่ปรากฏว่าพยานจำเลยทั้งสองเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับโจทก์มาก่อน และทนายโจทก์ก็ไม่ได้ถามค้านพยานจำเลยทั้งสองให้เห็นว่าจะได้รับผลประโยชน์ใด ๆ หากเบิกความเข้าข้างฝ่ายจำเลย จึงไม่มีเหตุระวางสงสัยว่าจะเบิกความบิดเบือนข้อเท็จจริงเพื่อช่วยเหลือจำเลย ทั้งไม่ปรากฏว่าโจทก์และจำเลยจะมีคู่ครองใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าเกี่ยวกับเรื่องค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองนั้น แม้โจทก์จะเบิกความว่าเหตุที่จำเลยตกลงเรื่องค่าอุปการะเลี้ยงดูดังกล่าว เนื่องจากจำเลยทราบดีว่าโจทก์และจำเลยเลี้ยงดูบุตรกันอย่างไร แต่โจทก์ เบิกความว่าขณะจดทะเบียนหย่าจำเลยมีหนี้สินประมาณ ๒๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท และโจทก์ก็เบิกความ อีกว่าจำเลยประกอบธุรกิจหลายอย่างแต่ขาดทุนมาตลอด การที่จำเลยตกลงค่าอุปการะเลี้ยงดูเป็นเงินจำนวนสูงถึงเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งที่จำเลยยังต้องรับ

- ๑๒ -

เงินเดือนจากโจทก์และมีหนี้สินหลายล้านบาท จึงขัดต่อเหตุผล อีกทั้งจำเลยไม่เคยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองแต่อย่างใด ซึ่งโจทก์ก็ไม่เคยทวงถามอย่างจริงจังเพื่อให้จำเลยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง ตามบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าเอกสารหมายเลข ๕ แผ่นที่ ๒ ประกอบกับจำเลยและโจทก์ยังคงพักอาศัยอยู่ด้วยกัน พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงว่าการทำบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าเรื่องค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองระหว่างโจทก์และจำเลยก็โดยเจตนาไม่ประสงค์จะให้ผลผูกพันกัน ขณะที่โจทก์มีตัวโจทก์เบิกความเป็นพยานโจทก์เพียงปากเดียว พยานหลักฐานของจำเลยจึงมีน้ำหนักดีกว่าพยานหลักฐานของโจทก์ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า โจทก์และจำเลยจดทะเบียนหย่ากันอันเป็นการแสดงเจตนาหลง การหย่าดังกล่าวย่อมเป็นโมฆะ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๕ จำเลยจึงมีสิทธิฟ้องแย้งขอให้เพิกถอนหนังสือจดทะเบียนหย่าและบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าได้

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒. มีว่า จำเลยต้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูเด็กหญิงสิรินดา หรือวีรกุลวัฒนา และเด็กชายกัณณ์หรือเพชร หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าการจดทะเบียนหย่าระหว่างโจทก์และจำเลยเป็นโมฆะ และจำเลยมีสิทธิฟ้องแย้งขอให้เพิกถอนหนังสือจดทะเบียนหย่าและบันทึกท้ายทะเบียนการหย่า ถือว่าโจทก์และจำเลยยังคงเป็นสามีภริยากันอยู่ จำเลยจึงไม่ผูกพันตามบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าเอกสารหมายเลข ๕ แผ่นที่ ๒ ดังนั้นโจทก์ไม่มีสิทธิฟ้องขอให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองตามบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าดังกล่าว

พิพากษาให้เพิกถอนหนังสือจดทะเบียนหย่า ทะเบียนการหย่าและบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าเอกสารหมายเลข ๕ ยกฟ้องโจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมสำหรับฟ้องของโจทก์และฟ้องแย้งของจำเลยให้เป็นพับ.

- ๑๓ -

นางวันทนา อินทปัทย์

นางสาวปรินดา เวทพิสัย

นางเพ็ญศิริ มิตระวิจารณ์

นางสนธยา อัครวิเนศ

